

полъ. Тукъ срѣдно на семейство се падатъ по петъ дѣца. Бездетнитѣ (яловица и яловецъ) сж рѣдкость. Почетно мѣсто заема детето отъ мжжки полъ:

„Сичкото ний, Радо, безъ кусур,
само един кусур имаме:
отъ сър(д)це рожба нѣмаме“.
Рада на Никола думаше:
„Никола моя прѣвнино,
знашъ ли, Никола, помнишъ ли,
че имаме злата абѣлка:
деветъ години й цѣфтяла,
цѣфтяла и не вързала,
тази й година вързала!

Никола не можалъ да разбере тоя „тимисилъ“ (гатанка), и отчаянъ, че не ще му са „намери рожба отъ сърце“, пита съпругата си:

„Радо ле, моя прѣвнино,
жува ли да та кайдисам,
млада ли да та парясам?“
Рада на Никола думаше;
„Недей ма млада парясва,
че ша ми са смеят хората,
най ма жува кайдисай. . .

(Никола й отрѣзалъ главата, езика на която говорилъ „сърце й да разпори“. Тамъ Никола намѣрилъ зачната мжжка рожба, но било вече късно, та „и той са в'клето сърце удари“. Слушана отъ Баба Димитрийца Пановката, Сливенъ.

Друга отличителна чѣрта на Сливенци е тѣхното *гостюлюбие*. Всички пжтешественици се възхищаватъ отъ приема на Сливенци, отъ тѣхната приветливостъ. Когато руситѣ влѣзли въ града (1829 г.), Сливенци се мжчили съ какво по-хубаво да посрещнатъ и нагостятъ своитѣ братя, и се надпреварвали кой по-вече „гости“ да вземе въ дома си. Владимиръ Далъ не пропусналъ да отбележи и тая чѣрта на Сливенци.

Несъмнено, много условия сж помагали на тая Сливенска добродетель: преди всичко, тукашнитѣ широки дворове и сравнително голѣми кжщи, съ излишекъ отъ стаи; богатата домашна покжщнина и изобилие на плодове. Този, който си строи кжща винаги ще предвиди въ размѣритѣ й мѣсто „за гости“. Сжщото е и при изготвянето на покжщнината и плодетѣ: за „като ни додатъ гости“, „да не останемъ посрамени“, „да се отсраимъ“. Таблата съ „сладко“ винаги е готова, а „кисето“ — пълно. Гостътъ остава възхитенъ отъ приема, даже и на най-бедния Сливенецъ, защото ако последния нѣма въ сжщото количество и качество: „сладко“, кафе,